

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **O. K.**, zast. Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem, se sídlem Praha 7, Jana Zajíce 36, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 10. 2005, č. j. 14 Az 355/2004 – 22,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 3. 10. 2005, č. j. 14 Az 355/2004 – 22, zamítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2004, č. j. OAM-6219/VL-20-C04-2003, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný současně vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Krajský soud dospěl v odůvodnění rozsudku k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku podle ustanovení § 107 s. ř. s. Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu pro jeho nezákonnost, a vyjmenoval ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, která byla v průběhu správního řízení porušena. Stěžovatel konstatoval, že jeho problémy na Ukrajině jsou jen zdánlivě soukromého charakteru, a poukázal na čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem OSN pro uprchlíky v lednu 1992 v Ženevě. Stěžovatel požádal o ustanovení

bezplatného právního zástupce z řad advokátů a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 13. 1. 2006, č. j. 14 Az 355/2004 – 40, ustanovil zástupcem stěžovatele Mgr. Andreje Perepečenova, advokáta.

S ohledem na komplikace při doručování zjišťoval Krajský soud v Ústí nad Labem místo pobytu stěžovatele. Podle sdělení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 1. 6. 2006, č. j. SCPP-8-2547/PH-XIII-C-2006, je stěžovatel hlášen k pobytu na adrese P. 10, M. 227/22. Tuto adresu následně krajský soud použil pro doručení předmětného usnesení, když aplikoval fikci doručení uložené zásilkou.

Dne 24. 7. 2006 byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 11. 8. 2006, č. j. 4 Azs 162/2006 – 53, požádal Policii České republiky o prověření, zda se stěžovatel skutečně zdržuje na adrese P. 10, M. 227/22. Podle sdělení Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ze dne 22. 9. 2006, č. j. SCPP-830/PH-XIII-C-2006, je dům na adrese P. 10, M. 227/22, zjevně neobývaný, nikdo v tomto domě nebydlí.

Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak zvláštní zákon. Podle ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu, soud řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu (žalobce, zde stěžovatel) se nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel je k pobytu hlášen na adrese P. 10, M. 227/22, avšak na této adrese se nezdržuje. Stěžovatel se tedy nezdržuje v místě hlášeného pobytu a z obsahu soudního spisu vyplývá, že změnu místa pobytu krajskému soudu, ani Nejvyššímu správnímu soudu neoznámil.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k jednoznačnému závěru, že byly naplněny zákonné podmínky ustanovení § 33 písm. e) zákona o azylu, a proto v souladu s ustanovením § 47 písm. c) s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona, řízení o kasační stížnosti zastavil.

Za této procesní situace, kdy bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno, se Nejvyšší správní soud již nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, ani nečinil úkony k odstranění vad kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť řízení bylo zastaveno.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 1. 2006, č. j. 14 Az 355/2004 – 40, byl stěžovateli ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Andrej Perepečenov, advokát. Nejvyšší správní soud však nepřiznal zástupci stěžovatele odměnu za zastupování, neboť ze spisu nevyplývá, že by učinil některý z úkonů uvedených v ustanovení § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů

a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu